

Pastorală la Nașterea Domnului.

Nr. 7237/1930.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și al părților anexate din Bănatul-Timișan. Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierească.

„Că așa a iubit Dumnezeu lumea, cât și pe Fiul Său Cel Unul născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibe viață veșnică” (Ioan 3. v. 16).

Iubiții mei fii sufletești,

Bucuria Crăciunului este bucuria tuturor creștinilor adevărați. Înainte cu zece ani într-o locuință simplă din orașul New-York chiar în ziua Crăciunului un român emigrat ședea întristat, gândindu-se la soția sa și la pruncii de acasă. Ii veni o scrisoare dela fabrica în care lucra și în scrisoare citi că dela 1 Ianuarie va avea cu un dolar plată mai mare pe zi, dar vestea aceasta nu i-a înlăturat întristarea. În clipa următoare intră la el un prietin și îi zice: „Bucură-te căci azi s'a născut Mântuitorul lumii.” Și Românul nostru cu lacrimi în ochi a răspuns: „Da frate, azi avem Crăciunul!”

Așa Vă zic eu azi tuturor: iubiții mei, azi avem Nașterea Domnului și astfel trebuie să

ne bucurăm că putem prăznui Crăciunul în țara noastră românească, slăpâni pe ale noastre. Să ne bucurăm și să dăm laudă lui Dumnezeu că prăznuim acest Crăciun având domnitor al Țării pe binecredinciosul și de Hristos iubitul Regele nostru Carol al II-lea. Alte neamuri prăznuiesc Crăciunul și alte sărbători cu gândul la tronurile lor văduvite, dar națiunea română azi are bucuria să prăznuiască punându-și încrederea în Mântuitorul lumii, Iisus Hristos, care ni-a trimis ca Domnitor pe Maiestatea Sa Regele Carol al II-lea.

Nu avem destule cuvinte să zugrăvim bucuria ce o avem de a putea prăznui în asemenea împrejurări cu mai multă bucurie decât frații îndepărtați în America. În deplină siguranță a viitorului țării noastre ne gândim deci azi la darurile trimiterii în lume al unuia născut Fiu al lui Dumnezeu. Ah, cât de minunat este darul venirii în lume a Domnului!! Un dar omenesc îl aștepti și după ce îl primești, te bucuri, dar mai mult pentru tine și darul rămâne al tău. Dar Nașterea Domnului este dar pentru toți;

*) Prea Cucernicii Preoți vor citi această Pastorală în ziua 1. a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

milioane și milioane îl primesc pe Hristos și toți îl au fără ca prin aceasta unul să fie mai sărac decât altul, ci fiecare devine mai bogat.

Da iubitorilor! Noi devenim mai bogați prin Nașterea Lui, căci ni-a adus mântuirea prin Evanghelie. Ascultați următoarea istorioară din care veți înțelege darul mântuirii adus de Domnul Iisus Hristos prin venirea sa pe pământ. În Italia locuia un pictor care a lucrat ani de zile la o icoană, pe care a zugrăvit-o muncind în rugăciune cucernică. O icoană mai frumoasă nici nu mai pictase în viața lui. Acest pictor într-o zi a aflat în pădure un copil părăsit, pe care l-a adoptat și l-a crescut, voind a-l face chiar moștenitor al său. Dar într-o zi a plecat pictorul de acasă și copilul adoptat, în timpul acesta l-a stricat icoana cea minunată. Venind pictorul acasă zise copilului, plin de durere: „Blestematule, ce ai făcut? Ți-am scăpat viața, iar tu mi-ai stricat icoana la care am lucrat ani întregi. Pleacă deci din ochii mei și să nu mai vii până nu vei aduce icoana așa cum a fost!”

Iubiții mei! Fiecare dintre noi a fost ca și copilul găsit din istorioara de mai sus. Săraci am venit în lume, stricând prin păcat chipul divin, dar prin Nașterea Domnului am primit darurile mântuirii prin sfintele taine, prin credință și fapte bune. Aceste daruri ale mântuirii sunt urmarea iubirei de oameni nemărginite alui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu s-a coborât pe pământ spre a mântui în om ceea ce este mai mult decât lucru omenesc. Dumnezeu și-a arătat iubirea sa față de dreptatea, bunătatea, frumusețea și sfințenia sufletului omenesc ca daruri divine. Aceste daruri ale sufletului omenesc sunt mai presus de om, îndrumează pe om și pentru ele omul e dator chiar să moară dacă trebuie. Deaceia a venit Iisus în lume ca să mântuiască aceste bunuri, căci prin ele, prin dreptatea, bunătatea, frumusețea și sfințenia sufletului schintei divine licăresc în noi.

Prin pilda iubirei Sale de oameni, Domnul s-a făcut pildă de iubire pentru creștinii unii față de alții. Noi creștinii trebuie să ne dăm seama pentru cari pricini trebuie să ne iubim unii pe alții. Schintei divine purtăm în suflet,

bunătate, iubire, dreptate, sfințenie, aceste raze divine sunt temelie iubirei dintre noi. Aceste rare frumuseți ale sufletului trebuie să fie îndemnul legăturilor dintre noi, iar nu dorul de câștig material. Când facem negoț și alte întreprinderi unii cu alții să nu căutăm a ne exploata unul pe altul, ci mai vârtos să îmbogățim dreptatea și iubirea noastră.

Plângere generală este azi în toată lumea că scade prețul cerealelor, că sporesc datoriile, dobânzile se urcă, comerțul trage, obloanele, industria închide porțile. Cel mai ușor lucru este să te plângi că alături de lux găsim neagra sărăcie, că lângă palate luminoase găsim temniși întunecoase, săraci și bolnavi nenumărați. Dar vă întreb: oare atunci când bucatele erau mai scumpe ne iubeam oare mai mult unii pe alții; oare jertfeam atunci mai mult pentru suflet, pentru lumina vieții? Nu recunoaștem noi că atunci când goana după avere nu mai are frâu, — nici vorbă nu poate fi de viață normală? Când în America fiecare american ținea să-și aibe automobilul său, a venit criza de valori la bursa din New-York și în două săptămâni s-au pierdut 45 miliarde de dolari!!!

Iubiții mei! Amintesc toate acestea pentru ca să înțelegeți pricinile crizelor de azi. Oamenii de azi în lăcomia de câștig nu voesc să știe unii de alții. Fiecare caută îmbogățirea sa și nu-și bate capul cu vecinul său. Fiecare vrea să trăiască cu de zece ori cât câștigă! Dar unde este aici lipsa de egoism, unde este bunătatea, dreptatea, mulțumirea cu puțin?? Deaceia fraților Români, noi trebuie să dăm pildă de ceea ce zice Domnul: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăoga vouă”.

În aceste vremuri de scumpețe, de criză, vom căuta împărăția lui Dumnezeu prin trezvie și cumpătare. Țăranul, văzând că grâul lui este ieftin iar articolele industriale scumpe, să trăiască mai crușător, purtând îmbrăcăminte din cât se poate făcută de el, orășanul să nu mai viseze mulțimea costumelor; săteanul și orășanul să caute a fi mulțumiți cu puțin, căci Sf. Petru zice: viața curată nu este în podoaba cea din afară a împletirii părului și a înfășurăturii aurului

(I Petru 3 v. 3-4) ci în inima mulțumită cu puțin.

Belșugul din trecut nu ni-a făcut să fim cumpălați, înfrânați, smeriți, plini de trezvie. Astfel criza de azi ne va desmeteci să căutăm prin trezvie și cumpătare împărăția lui Dumnezeu.

Deaceea a venit Mântuitorul în lume ca noi să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu, ca să avem viață vecinică. Atunci dar, în legăturile noastre cu alții, să căutăm ceea ce este dumnezeesc în noi. Să nu ne luăm după frăția lumii așa cum o trâmbează falșul umanitarism. Acest umanitarism, sau să-i zicem înfrățire fălarnică, nu recunoaște decât forța materiei, fiindcă nu crede în Dumnezeu și că omul ar avea dela Dumnezeu însușirile sale sufletești. Falșă frăție a umanitarismului nu recunoaște că pe om trebuie să-l iubim pentru însușirile mai presus de om ce i-le-a dat Dumnezeu. Falșă frăție a umanitarismului nu recunoaște că noi oamenii suntem frați fiindcă suntem fii ai aceluias D-zeu.

Noi creștinii adevărați trebuie să răspundem că nu forțele economice conduc destinele lumii ci sufletul, duhul creiator. Acest duh creiator ajutat de darul divin trebuie să curețe sufletul tău creștine! Tu creștin de azi cum voești să fii frate cu altul dacă nu recunoști un Tată Ceresc?! Lumea fără Dumnezeu voiește înfrățire fără un asemenea tată, dar tu creștine răspunde-i că fără tată nu există frați! Tu creștine spune cât mai multora din jurul tău: frațe, și capitalul e bun dacă nu caută numai la sine și munca are valoare, dacă nu este egoistă ci plină de dragoste. Tu creștine spune lumii de azi, că zadarnic lapdă și averea dacă nu recunoaște neajmura valoare a lui Hrislos.

Frate Române, Frate Române! Din inimă îți doresc ție să înțelegi la ziua Nașterii Domnului ce este dragostea aproapelui. Scoate din sufletul tău orice păcat ai avea, scoate de acolo orice nemulțumire, căci să știi că nemulțumirea de azi nu este urmarea stării economice, nu este un blestem al averei, ci o boală a sufletelor. *Inimile noastre sunt bolnave.* Să dăm Domnului aceste inimi și să nu așteptăm mulțumirea dela urcarea prețurilor, ci dela dragostea dintre noi. Noi nu știm să fim mulțumiți deoarece căutăm mulțumirea tocmai unde nu trebuie: în urcarea prețurilor pământești.

Faceți deci, iubiții mei, să crească în inimile voastre mai multă dragoste, aprindeți cu mai multă tărie focul încrederii în dragostea divină care ni-a dat România Mare, aprindeți flacăra iubirii de tron și țară. Sporiți încrederea voastră în gândul senin al Maiestății Sale Regelui Carol al II-lea, care ni-a chemat la muncă frățescă pentru țară; încredeți-vă în gândul ocrotitor al marilor patrioți și 'n spada oțelită a bravilor ostași ai României. Încredeți-vă în sfintele rugăciuni ce le înalță sfânta maică biserică ortodoxă pentru binele și fericirea noastră a tuturor. Fiți încrezători în însușirile de bunătate, dreptate și sfințenie ale sufletului românesc și atunci avem liniște și mulțumire sufletească.

Cu acestea vă doresc din inimă curată sărbători fericite

al vostru al tuturor
de tot binele voitor.

Arad, 25 Decembrie 1930.

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Pastorală pentru Anul Nou.

Nr. 7451/1930.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și a părților anexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierească.

„Fiii mei, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba; ci cu fapta și cu adevărul”.
(I. Ioan c. 3, v. 18).

Prea iubiții mei fii sufletești!

Persia era odinioară una dintre cele mai mari, mai bogate și mai temute împărății, așa că tronul împărătesc al acestei țări însemna cea mai mare cinste, putere și mărire. S'a întâmplat că domnitorul strălucit și puternic al acestei

Prea Cucernicii Preoți vor citi această Pastorală în ziua de Anul Nou.

țări, *Dariu*, să moară. El avea doi copii: unul cu numele *Artabazanes*, și altul cu numele *Xerxes*. Când a murit tatăl lor, fiul cel mai mare era departe de casă, așa că tronul văduvit îl ocupă fiul cel mai mic, *Xerxes*. La o vreme s'a întors acasă și fiul cel mai mare și lumea acum aștepta că între cei doi frați să înceapă o luptă pe viață și pe moarte. Dar lucrurile s'au petrecut chiar contrar așteptării lumii. Fratele mai mic s'a învoit numai decât ca fratele cel mai mare să ocupe tronul, dar fratele mai mare nu a primit cu nici un preț acest tron. Și frații aceștia, copii de împărați, *s'au iubit așa de mult și așa de cu adevărat*, încât toate pietrele scumpe ale coroanei tatălui lor nu au fost în stare să le tulbure *iubirea lor frățească*. Ba ce este mai mult, fratele mai mare în loc să urască și să pizmuiască pe fratele său mai mic pentru bogățiile nemăsurabile ale țării și pentru strălucirea tronului persan, a mers pe câmpul de luptă și a murit acolo moarte de viteaz, apărând cu sângele său tronul și împărăția fratelui său mai mic.

Iată că iubirea frățească a fost în stare singură mai mult decât armele să apere marele imperiu persan, pe care l-ar fi dărâmat până la temelii ura dintre frați.

Acest exemplu de adâncă iubire între frați vi-l pun înaintea ochilor, prea iubiții mei fii sufletești, azi, când ați trecut hotarul unui an vechi și ați intrat în câmpul unui an nou.

Fericire fără iubire adevărată nu există nici în familie, nici în societate, nici în Stat, fiindcă iubirea este împărăteasa ființei noastre, și prin urmare poruncitoarea tuturor simțirilor noastre. Și unde lipsește iubirea, acest sentiment împărătesc, toate sunt triste și toate sunt sărace, așa cum triste și sărace sunt florile, cari nu au parte de lumina soarelui.

Apostolul Pavel în epistola sa I către Corinteni cântă un imn admirabil și netrecător iubirii:

1. Toate limbele omenеști și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare ori chimval răsunător.

2. Și dar proorocesc dacă aș avea și tainele toate le-aș cunoaște și orișice știință, și de-aș avea cre-

dință atât de multă să mut munții din loc: dacă nu am dragoste — nimic nu sânt.

3. Și toată averea mea de ași face o milostenie și trupul mi-l-aș da să fie ars: dacă nu am dragoste — nimic nu-mi folosește.

4. Dragostea rabdă îndelung; dragostea este plină de bunătate; dragostea nu știe de pizmă; nu se laudă; nu se trufește.

5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul.

6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduște, toate le rabdă. (I Cor. 13₁₋₇).

Lumea de azi se tângue de multe, foarte multe greutăți, și smerenia mea dacă aș avea puțința aș lăsa ca la fiecare casă românească să se scrie în poartă pe lespede de piatră aceste cuvinte ale marelui apostol Pavel, *fiindcă ele cuprind mângăiere adevărată pentru fiecare suflet trist și obosit, și balsam alinător pentru fiecare rană, fie aceea cât de adâncă și de dureroasă*.

Smerenia mea aș dori din suflet ca azi când se așteaptă dela un tron arhieresc mai multă lumină și încurajare ca ori când, aceste mărețe și dulci cuvinte ale apostolului Pavel să le știe și să le rostească fiecare copil al nostru, așa cum știe și rostește Tatăl nostru.

Iubirea singură, dacă ne-o câștigăm și o nutrim în piepturile noastre, va face totul, iubirea e în stare să înlocuiască pe toți maiestrii și învățătorii din lume, iubirea este în stare să facă din nimic totul. Iubirea este cea mai mare forță creatoare!

Prea iubiții mei fii sufletești! Simt o deosebită bucurie, eu păstorul vostru, când pot să vă fac o mărturisire, care are să vă încălzească și sufletele voastre cum îmi încălzește sufletul meu. Am cutreerat aproape 300 comune pe unde trăesc frați de o lege și de un sânge cu noi și am văzut cu ochii mei și am simțit cu inima mea că în acele comune unde este *iubire frățească* se poate face totul: biserică, școală, casă culturală, societatea Sf. Gheorghe și alte societăți și lucruri bune. Nimeni nu plânge, nimeni nu se tângue, totul pare că este un câmp de flori, care face bucurie la toată lumea. Și am văzut, iubiții mei, sate de ale noastre *neputin-*

cioase, din cari să dea Dumnezeu cât de puține, caci aveau de toate, ce poate să-și poftască ochii și inima omului, dar, cu durere o spun, le lipsea numai un singur lucru: *iubirea frățească* și fiindcă le lipsea această iubire, erau neputincioase.

Ați văzut vre-un bolnav zăcând în pat. Are corpul întreg, are ce bea și ce mănca, dar ce folos că el nu se poate mișca din loc, fiindcă îi lipsește un singur lucru și cel mai prețios: *sănătatea*. Așa sunt bolnave, neputincioase și fără de nici un folos sufletele din cari lipsește chiar ceea ce este mai esențial și mai valoros: *iubirea frățească*.

De Anul nou, când toți oamenii, fără deosebire de vârstă, rang și avere își, doresc binele, nu doresc *alt bine mai mare credincioșilor mei și fărăi mele decât ca Dumnezeu să ne poa-
goare în suflete dăru-
l iubirii* frățești, prin care am putea aduce în Țara noastră cel mai mare bine, pe care-l așteptăm cu toții.

Luna nu are lumină proprie, ci lumină împrumutată dela soare, — stelele sunt departe și au puțină lumină, dar toate stelele la un loc și cu luna fac atâta lumină împreună, încât luminează frumos bolta cerească și noaptea.

Așa și noi, punând luminiță lângă luminiță și jertfe cât de mici una lângă alta, putem tămădui toate ranele și toate durerile, de cari pătimim.

II.

Un scriitor spune că lumea este așa cum sunt sufletele noastre. Nimeni nu poate afirma că lumea din afară nu este tot așa de frumoasă cum a făcut-o Dumnezeu dela început. Primăvara e tot așa de plăcută și de frumoasă ca înainte cu mii de ani. Florile nu au pierdut nimic din drăgălășia și mirosul lor. Soarele este tot așa de blând și de binefăcător, ca în prima zi, când l-a așezat Dumnezeu pe cer. Schimbarea de care ne plângem nu poate să fie decât înlăuntrul oamenilor. Să schimbăm acest dinlăuntru, să izgonim de acolo *ura, pizma, egoismul și răutatea* și în locul lor să punem *iubirea frățească* și atunci lumea iar va fi bună și frumoasă cum o dorim noi să fie.

Despre un bogat fără de seamă din America se spune că s'a suit pe un munte înalt și

privind în jurul său i s'a umplut inima de o bu-nătate, de o liniște și de o mulțumire, pe care nu o simțise până atunci. Și omului acestuia îi era teamă să se coboare jos de frică ca inima lui să nu piardă fericirea, pe care o simțea. Și atunci un glas lăuntric i-a spus că inima lui va fi totașa dacă mergând jos va face fapte bune, de mângăiere și ajutor. Așa s'a și întâmplat. Bogatul venind acasă a zidit o mulțime de case pentru săracii flămânzi, necăjiți și fără adăpost și minune mare, făcând binele, omul acesta nu a mai pierdut niciodată fericirea, pe care a simțit-o în vârful muntelui.

Cine vrea să fie mulțumit să imiteze în măsura puterilor sale fapta acestui bogat și atunci și inima lui se va liniști și va fi cuprinsă de plăcerea supremă, care se chiamă: *fericire*.

III.

Azi, iubiții mei fii sufletești, pe toate drumurile și la toate colțurile se vorbește de *libertate*. Adevărat, supremul bun al unei familii și al unei societăți este libertatea, dar libertatea nu a fericit și nu va putea fericii pe nimeni fără simțul răspunderii. Sfânta noastră biserică ne învață că aici pe pământ și dincolo de mormânt avem *să ne dăm seama de toate faptele noastre*. Răspundere este, oricât ar nega-o lumea, și dânsa este forța conducătoare a lumii. Un copil poate să nu-și cinstească pe părinții săi, fiindcă are libertate, dar orice ar face și ori unde s'ar duce, el *simte* și nu se poate scăpa de povara răspunderii, fiindcă acest fiu neascultător simte că undeva în umbră îl pândeste blestemul părinților, care-l arde mai groaznic decât focul.

Așa și lumea poate să fie liberă, poate să se se lapede de credința în Dumnezeu și poate să meargă pe cărări potrivnice iubirii frățești, poruncită de Părintele nostru din ceriuri, dar trebuie să simtă și dânsa și să vadă că *din ceruri o urmărește pedeapsa lui Dumnezeu, care nu o lasă să fie fericită*.

În America de nord, cu mulți ani mai înainte, doi copilași plecaseră dela școală acasă, care era departe. Dar locul, pe unde trebuiau ei să meargă, era pustiu și acoperit cu zăpadă. Cu cât înaintau copiii, cu atât se însera mai tare

și cu atât frigul devenea mai cumplit. Unul dintre copii obosise întru atâta, încât nu se mai putea mișca și era amenințat să înghețe. Fratele teafăr l-a luat în brațe să-l încălzească cu căldura sa proprie și să-l ducă mai departe. La un moment dat și băiatul mai tare slăbise așa că erau siguri că au să moară amândoi în pustietatea întunecată și înghețată. Și atunci copilul și-a adus aminte că are un corn în care poate să sufle după ajutor. Copilul s'a gândit că el are să sufle în corn cu atâta credință și cu atâta iubire încât *trebuie să-l audă Dumnezeu* și în pustiu, unde nu este nici o suflare omenască. A suflat odată și de două ori și de fapt la cornul lui răspunse alt corn; era al tatălui său, pe care Dumnezeu l-a trimis în cale. Copiii au fost mântuiți și după puțin timp ajunseră la casa caldă a părinților.

Am ajuns vremea ca și noi, iubii mei fii sufletești, să suflăm în cornul credinței și al iubirii, și Dumnezeu ne va auzi și ne va ajuta tuturor. În nădejdea că glasul meu chemător la iubire frățească va afla un puternic răsunet în inimile voastre, vă doresc tuturor An nou cu iubire, binecuvântându-vă familiile voastre, casele voastre și holdele voastre.

Arad, 1 Ianuarie 1931.

Al Vostru părinte iubitor

† GRIGORIE,

Episcopul Aradului.

Hristos se naște, măriți-L!

Ori și unde privim, aflăm astăzi fețele mai vesele ca în alte zile. Chiar săracii și bolnavii se bucură astăzi mai mult, fiindcă și ei auziră glasul îngerilor cântând: „Întru cel de sus mărire, între oameni bunăvoire.”

Sărbătoarea de astăzi ne amintește de evenimentul cel mai minunat și mai însemnat, de pe pământ pentru mântuirea noastră.

Cu sufletul să ne apropiem de ieslea Vifleemului și vom rămâne uimiți și mintea ne stă în loc la privești ce ne umple de mirare.

Pe Fiul Tatălui ceresc îl vedem mititel, ca un copilăș fără de grâu. Pe atotputernicul Dumnezeu în ieslea dobitoacelor. Dumnezeu cel veșnic înfășat în scutece, cel necuprins doarme în culcușul dobitoacelor. Mirați-vă ceruri și stele de minunea Vifleemului!

Razele lunii și ale stelelor se îndreaptă spre peșteră și mil de îngeri se scoboară și felicită pământul la nașterea Dumnezeescului prunc. Cerul și pământul răsună de imne de preamărire la nașterea noului împărat. Niciodată nu s'a întovărășit sărăcia cu splendoarea, smerenia cu strălucirea, ca în ceasul acela.

Să ne dăm puțin seamă, de ce este nașterea Domnului Isus Hristos pentru omenire atât de însemnată? Dacă ne amintim starea tristă a omenirii înainte de Întruparea Domnului, putem ușor înțelege dorința bătrânilor și așteptarea cu multă nerăbdare a sosirii unui mântuitor, — după cum spuneau prorocii.

Suferința, mizeria și jalea ce cuprinsese pe oameni de pe acea vreme, nu se poate îndeajuns descrie. Atâta întunec și rătăcire era în lume, încât nu mai cunoșteau oamenii pe Tatăl îndurătorilor, care locuște deasupra stelelor, ci își făceau chipuri de piatră, cioplite sau de lemn și așezându-le în colțurile odăilor se închinau lor, ca lui Dumnezeu însuși.

Sufletul era atât de stricat, încât socoteau păcatul de virtute și pe păcătoși îi învăleau în fumul de tămâie. Și dacă inima lor n'avea la ce să se avânte, decât la aceste chipuri cioplite sau la vre-un om divinizat, cum vor fi fost faptele lor?

De bună seamă unde lipsea înălțarea sufletească, încălzită din altă lume superioară, nu putea dăinui impulsul spre desăvârșire. Acolo putea stăpâni numai natura sălbatică a omului. De aceea aflăm prăzi, tâlhării, nedreptate, înșelăciune și reată, minciună, răzbunare, falsitate și hulă contra lui Dumnezeu.

Stăpânii țării erau tirani, cari călcau cu piciorul pe grumazii supușilor și cetățenii numărau înaintea lor numai cât dobitoacele, erau sclavi, buni numai spre îmbogățirea stăpânilor lacomi. Fetele nu erau copii, pe cari părinții îi creșteau cu dragoste, ci erau numai o marfă vândută negustorilor celor ce dau mai mult. De băteau și maltratau, ori ucideau stăpânii pe sclavi, nu aveau nici o judecată.

Astfel dela Adam până la Hristos stăpânea păcatul pe pământ. Și unde domnește păcatul, este împărăția satanei, inamicul lui Dumnezeu și al neamului omenesc. În această împărăție nu poate exista pacea și fericirea. Cuprins de grije se întreba pământeanul, cum va fi ziua de mâine? Sub a cui îngrijire îl stă viața lui? Și unde va afla el un paznic sau părinte ocrotitor? Nicăieri nu găsea mângăiere. Totul era lăsat în mâna sorții și oarba întâmplare conducea frânele lumii. Despre acea soartă tristă a omenirii ne istorisește Sfânta Evarghelie, când zice: „Și lui Hristos i se făcuse milă de popor, care rătăcea ca o turmă alungată de lupi, fără păstor și fără conducător.”

Aceasta era starea nenorocită a oamenilor pe pământ, în decurs de sute și mil de ani. Așa tristă și nefericită ar fi și starea omenirii de astăzi, dacă nu s'ar fi îndurat bunul Dumnezeu de noi, și nu ni-ar fi trimis un Mântuitor. Acest Mântuitor, care s'a

născut în Ierusalim, este astăzi între noi și ne cumpănește gândurile și faptele fiecăruia. Isus Hristos a fost lumina pentru suflet. Precum lumina cerească a împrăștiat întunecul în noaptea în care El s'a născut, așa este nașterea sa pentru lume; luminează, care luminează pe tot omul, care crede în răsunul. Ceeace grecii înțelepți n'au aflat și sabia Romanilor viteji n'a putut câștiga, le-a dat Evanghelia cea nouă alui Hristos. Împărățiile lor s'au stâns, dară bucuria adusă de Fiul lui Dumnezeu pe pământ rămâne în vecl.

Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi. Darul acesta nemărginit, care ni-l face Dumnezeu, trimițând pe însuși fiul său, cine-l poate prețui îndestul?

Isus se scoboară la noi, nu pentru că să ne îmbogățească cu aur sau cu alte averi vremelnice, ci el ne îmbogățește cu daruri sufiești, veșnice, cari ne aduc liniște și mângăiere în viața de acum și în cea viitoare. N'a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ, ca să ne dăruiască un petec de pământ mai mult, îmbrăcăminte mai frumoasă, sau mâncare mai bună, nu. Toate acestea sunt înainte lui fără valoare. Cine cunoaște, că un suflet este de mai mare preț, ca toate comorile pământului, acela înțelege ușor scopul venirii Mântuitorului, — adică, pentru că s'atele să nu se piardă. Domnul Hristos ne aduce pace pentru inimile înșitate, pace pentru sufletele neliniștite. El înlocuiește egoismul, pizma și răutatea, cu dragostea cea sfântă, care toate le răbdă și nu vrea răul. Deaceia venirea lui pe pământ este praznicul păcii.

Omenirea de astăzi rătăcește, când prețuiește mai mult bunurile pământești și treceea înaintea altora, decât bogățiile sufletului, dreptatea, cinstea și frica Domnului. Ca să delăture această oarbă rătăcire ne-a arătat Isus, că omul să nu se lege prea mult de a verile pământești, cari nu plătesc nimic înaintea lui Dumnezeu, ci să-și adune comoară de fapte bune, prin o viață fără de prihană.

„Numai cei ce iubesc legea ta, o Doamne, și păstrează credința, vor avea pace și bucurie multă”, zice psalmistul David.

Cel ce păcatele lor nu le cunosc, din pricina multor păcate, cei ce iubesc deșertăciunile, cei îngâmfăți și fuduli cu mintea cred, că nu au lipsă de Mântuitorul; cel ce-și bat joc de credința sfântă, la unghi ca aceștia n'a sosit Mântuitorul. El vor ajunge însă în fața dreptului judecător, tremurând înaintea lui, cum tremura Irod pe tron și tot Ierusalimul cu dânsul.

Ilie Hociotă
protopop militar.

Azi Hrist se naște...

În haină nouă e 'nbrăcat altarul,
Din albe flori deabia se mai cunoaște.
Un soare, pare, pe prestol păharul,
Preoții serafimi; azi Hrist se naște.

În albul de zăpadă-a sărbătorii
Vin mame cu copii, aduc prinoase
Moșegii îngârboviți, bărbați, feciorii,
Ce cântă'n cor tropare și irmoase.

Cântare, .. zămislită din credință,
În glasul tău, de dulce simfonie,
Pe cel ce crede-l porți spre biruință,
Înspiră atâtea farmec și tărie.

Puterea ta e mare. Tu trez și
Pe om, să-și vadă el nimicuicla,
Tu ghiața vrăjmașei o topești,
Iar sufletul îl salți către Măria.

De bucuria zilei toți creștinii
Se înfrățesc, se iartă azi, iar vouă
Năpăstuiți, Isus, vă smulge spinii,
Înălță-vă cu mâinile amândouă.

Cum poți purta, tu, cel întâi chemat,
În sufletul tău mai departe sgura
Războiului, când înșeri au strigat,
Să fie pace între noi, nu ura..?

În fața lumii, ce se minte, bunli,
Ades sunt biruți, dar ori ce-ar fi
Și ori ce-ar zice despre tine unli,
De ai dreptate, tu vei birui.

Nu prin războaie, ce-s otravă, fiere,
Ce macină și nervii și-i omorâ,
Ci prin răbdare și prin prevedere.
Prin trudă grea uritul se doboară.

În aerul de smirnă și tămâie,
În fața lui Hristos îng-nunchiați,
Jurați frăția voastră să rămâie,
Iar patima din voi o alungați.

Din lupta pe viață și pe moarte,
Din ura și pornirea, ce vă paște,
Opriti-vă. Aveți aceeași soarte.
De ce nu vă'nepăcați? Azi Hrist se naște.

1930

Tie Flaviu.

Lumina din Vitleem.

Acum 2.000 de ani omenimea păcătoasă gemea înăbușită sub povara osândei și suspina dureros după izbăvitor. Nemărginita iubire și înțelepciune a Tatălui Celui Cerească voia, ca însuși Fiul Său dumnezeiesc, Iisus Hristos să răscumpere omenimea din blestemul legii și osânda păcatului.

N'a venit cu năluciri înfricoșate, ci a luat chip de rob, întru asemănarea oamenilor făcându-se. S'a făcut întru toate asemenea nouă oamenilor, afară de păcat, pentru că să ne împăce cu Dumnezeu și să dărâme părețele de vrajbă dintre Cer și pământ. Întrupându-se dela Duhul Sfânt și din Prea Curata Fecioară Maria, n'a ales ca loc de sălășluie strălucite și bogate palate domnești, ci umila iesle din peștera Vitleemului. Cei dintâi închinători ai Pruncului dumnezeiesc au fost păstorii din jurul Vitleemului și cei trei crai dela răsărit. Cântecul de leagăn l-a cântat oastea îngerească: «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie!» Oastea îngerilor, dăra de lumină cerească, precum și steaua care a stătut deasupra peșterii au propovăduit mântuirea neamului omenesc. În sfânta și tainica noapte a Nașterii Domnului, cele cerești au grăit celor pământești. Slava Domnului s'a unit cu desăvârșita smerenie pământească. Solia îngerească din Vitleem îndeamnă Cerul și pământul, marea și întreaga fire să slăvească pe Dumnezeu, pentru nemărginita dragoste și milă arătată față de omenimea păcătoasă. Din doxologia oastei cerești desprindem adevărul, că slavă se cuvine numai lui Dumnezeu. Noi oamenii n'avem dreptul la slavă. Drumul slavei este foarte primejdios pentru om. Ușor îl amețește, îl orbește cu strălucirea. Mai apoi trece, dimpreună cu toate celelalte deșertăciuni pământești. Partea omenească în lume ar trebui să fie pace și bunăvoie.

Ce sfântă și dulce este pacea! Ea sălășluiește în sufletul omenesc, trudit de greutățile zilei, tihnă și mulțumire. Pacea este condiția fericirii! Fără pacea cu Dumnezeu și cu oamenii, fără o conștiință împăcată, nici știința, nici situația socială, nici averea, nici chiar viața n'are valoare. Solia cerească dela Nașterea Domnului ne mai spune, că măsura purtării noastre față de semenii noștri, ar trebui să fie bunăvoie. Precum Soarele topește omătul, asemenea bunăvoirea descrește frunțile simandicoase și încălzește sufletele cele mai negre. Adevărat, este foarte greu să te comporți cu bunăvoie în fața răutăților omenești, dar solia cerească dela Nașterea Domnului îți o cere aceasta.

* * *

Prăznuim Nașterea Domnului din anul mântuirii 1930. Neamul omenesc de azi este poate tot atât de păcătos, ca și cel din vremea Nașterii Domnului Hristos. Aceeași mizerie morală, din care isvorăsc toate cele-

lalte crize sociale, apasă sufocant biata omenime. Lumina cerească, arătată în Vitleem la Nașterea Domnului a fost înlocuită cu licuriciul slab al intelectului omenesc. Rațiunea omenească despoiată de lumina de sus, în schimb influențată de instictele și pornirile de jos, a devenit măsura tuturor lucrurilor. Omul avizat numai la puterile sale proprii, a ajuns la marginea prăpastiei. Viața individuală, precum și cea colectivă a popoarelor este o dovadă despre această mizerie. Progresul tehnicii moderne, cu toate cuceririle miraculoase ale veacului nostru, în loc să contribuie la fericirea omenimii, poate mai mult s'a pus în slujba distrugerii. Iată unde am putea ajunge fără călăuza cerească!

Criza morală, dezastrul sufleteșc de acum două mii de ani, erau în parte justificate! Dar noi, fiii veacului acestuia cu ce ne vom desvinovăți? Lumina de sus arătată deasupra Vitleemului, precum și solia cerească dela Nașterea Domnului, grăiește profetic omenimii de azi și celei din viitor: «Înțelegeți neamuri, că fără Iisus Hristos, nu este mântuire!»

Pr. Ștefan R. Lungu.

Taina nopții de Crăciun.

Cine ar fi crezut vre-odată că, din tragedia depe Golgota, are să răsără încreștinarea lumii? Cine ar fi visat că, în staulul sărac dela marginea unui sat fără însemnătate, are să se nască Mântuitorul omenimei? Și totuși așa a fost. Ofenziva pornită de Mântuitorul, împotriva păcatului, a răsturnat lumea veche și pe ruinele ei s'a ridicat lumea cea nouă. Această biruință, n'a câștigat-o Cristos, nici prin puterea armelor, nici prin bogăția banului și nici prin înțelepciunea oamenilor, ci prin puterea cuvântului său divin. Cristos a umilit pe cei puternici, a dojenit pe cei bogați, a îmbărbătat pe cei săraci, a înălțat pe cei smeriți, a mângăiat pe cei nenorociți, a vindecat pe cei bolnavi și a intrat în casa vameșilor și a celor păcătoși.

Nu mărirea, nu puterea și nu bogăția materială sunt condițiile mântuirii, ci: iubirea, milostenia, bunătatea, smerenia și iertarea. În sufletele noastre Dumnezeu a zidit nădejdea iertării de păcate, și nădejdea mântuirii prin lacrimile căinței adevărate. Aceste sunt cheile fermecate, cu ajutorul cărora putem deschide ușile împărăției cerești. Iată motivele pentru cari creștinii din toată lumea așteaptă, cu bucurie mare, marele eveniment al Nașterii lui Iisus Cristos.

Îndeosebi noi Românii, unul din neamurile cele mai vechi în creștinism, suntem dator

să prăznuim sărbătoarea Crăciunului cu profundă pietate. Păcătoși am fost și suntem, în fiecare zi dușmănia și răutatea răstignesc pe Mântuitorul, dar pentru credința noastră pe care am păstrat-o curată ca lacrima, Dumnezeu ne-a ajutat să ne vedem idealul național împlinit.

Patria noastră trece printr'o criză economică foarte grea. Pentru prosperarea ei însă și pentru viitorul nostru suntem dator să aducem sacrificii materiale și sufletești. Să facem zid în jurul Tronului regal, și să ne servească de mângăiere faptul că criza economică bântue pe tot globul pământesc.

Ca bunătatea lui Dumnezeu să rămână pururea cu noi și ca nădejile noastre într'un viitor strălucit să se îplinească, prin purtarea și viața noastră de toate zilele să dovedim că suntem vrednici de rostul ce-l avem aici pe pământ și ca neam și ca indivizi.

Veniți deci toți, iubii cetitori, ca la praznicul Nașterii lui Isus Cristos, să ne învoim simțirile, să ne oțelim nădejile și cu sufletele să petrecem la cel ce s'a născut în Vileem. Și la fel cu îngerii să zicem și noi: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, și între oameni bunăvoie.

Dumping, pe când țărani mor de foame și frig.

Stările din Rusia tot mai întristătoare.

Știrile primite din Crimeea spun că în părțile muntoase bântue foametea. De câteva luni lipsa untului, a carnei, a zahărului, precum și a altor bucate se face tot mai simțită. În timpul din urmă a început să nu se mai găsească nici făină pe piață.

Pretutindeni se întâlnesc oameni cu figurile chinute de foame.

O jumătate de kilogram de făină se vinde cu 28—30 de ruble și untul cu 14 ruble kilogramul.

În schimb numărul celor duși în Siberia în anul 1929 se ridică la 31 de mil de oameni.

Mal toți au aceeași soartă. După ce sunt țărâți câte 8—9 luni prin închisori și torturați în mil de chinuri, sunt scoși peste granițe. În ultimile săptămâni numărul lor a crescut.

Ei trăiesc în colibe din scânduri. Bărbații tale lemne prin păduri, iar femele le încarcă în vagoane. O parte din ei lucrează la fabricarea de cărămizi. Cea mai mare parte din copiii acestor nenorociți au pierit, neputând îndura foametea și frigul.

S'a interzis, sub pedeapsă de moarte, trimiterea de pachete cu de-ale mâncării, celor deportați, ba mai mult încă, au fost interzise chiar și scrisorile între rudele lor din Crimeea și ei.

Crescuți în clima dulce a Crimeei, ei nu pot răbda frigul care se scoboară adesea sub 60 grade. În ce privește alimentele, nici nu poate fi vorba de carne, unt, zahăr sau pâine. Nu se găsec decât pește și foarte puțini cartofi.

Frigul și foamea vor nimici în curând pe toți acești nenorociți. Se pare, dealtfel, că aceasta a și fost intenția conducătorilor Rusiei sovietice.

Vorbe cu tâlc.

Căinele ce ține drumul, se repede să te atace:
De-i răspunzi, — mai dărz te latră; dacă taci, te lasă'n pace!
Omule, — pe drumul vieții, în afară de-a ta vatră,
Nu răspunde acelui semen, care iese și te latră,
Căci și omul care latră azi pe unul, pe-altul mâine,
Când nu-l bagi de seamă, tace, precum tace orice câine!...

Vasile Militaru

Isus nu are loc între ai săi.

... căci nu mai era loc,
pentru ei, în casa de popas. Luca 2, 7.

Nu mai era loc pentru El, în casa unde se odihneau oamenii, în casa unde se cuvenea să fie sălășluit chiar și numai pentru motivul că era om; de aceea s'au dus între docile și primitoare dobitoce. Dar și de aici e alungat. Irod nu voia să dea nici un grajd din împărăția sa Aceluia, ce avea să fie Domn peste o lume.

Așa l-a fost apoi tot restul vieții. O alergare și o gonire din partea lumii, încât într'o bună zi a trebuit să exclame în plină durere: „Vulpile au vizuini și pasările cerului cuiburi, fiul omului, însă, nu are unde să-și plece capul“. Într'adevăr, mulți vicleni și hrăpăreți vor fi avut nemeritate cuiburi luxoase, în vreme ce El, fiul celui Prea Înalt, adesea își odihnea trupul omenesc într'o corabiă izbită de mâniașe talazuri. Vicleanul Irod, „vulpea“, (Luca 13, 31—32) nu numai că posedea vizuina cea mai luxoasă, dar nu dădea posibilitatea să se sălășluiască în tetrarhia lui, nici cel mai divin personaj al lumii.

Indreptățit l-a fost acest suspin, știind doar, că „Întru ale sale a venit, dar al săi nu l-au primit“ (Ioan 1, 11). „Al săi“, făcură parcă legământ cu Irod, în ziua când s'a născut, ca să-L extermină de pe pământ. S'au grăbit să întrebe: „Nu este, oare, acesta fiul lui Iosif?“ (Luca 4, 22). Dacă da, „Nu voim ca acesta să fie craiu peste noi“ (Luca 19, 14). Și L-au a-

lungat „ai săi“, L-au urât, până când într-o zi „scoțându-l afară din vie, L-au omorât“. (Luca 20₁₆).

Cei cari au urmat, au văzut greșala, au regretat, s'au scandalizat, au voit să-L răsbune chiar. Un rege, citind în Sf. Evanghelii viața Mântuitorului, a scos sabia strigând revoltat că de ce nu a trăit pe vremea aceea. Isus însă, privind cu indulgență neputința omenescă, ne-a zis și ne zice: Pe mine nu m'ați primit, dar vă dau ocaziunea de a putea repara atitudinea ce ați avut-o față de mine, primind pe cei mici și mizeri. Veți binemerita, când mă veți primi în ipostaza acelor ce bat la ușă. Și azi, „Iată stau la ușă și bat“.

Și noi, da auzim, auzim dar suntem atâția înăuntru, avem atâtea îngrămădite în casele noastre, încât, nu mai avem loc.

Să căutăm numai, că e încrustat în conștiința noastră, de câte ori n'am răspuns la ciocănitul dela ușă? De câte ori am refuzat să dăm celor mici și slabi, ceea ce n'a dat omul micului Isus acum 1930 de ani? De câte ori n'am dat, ceea ce zicem — citind Sf. Evanghelie — că am fi dat bătrânului Iosif și plăpândeii Maria? De câte ori l-am spus lui Isus, n'am loc?

Să nu ne mirăm dar când cetim în Sf. Scripturi, că Isus s'a născut într'un grajd; căci în multe suflete din ziua de azi, Isus ar vrea să se nască, dar confortul spiritual din acele suflete e mai prejos decât grajdul de acum o mie nouă sute treizeci de ani.

Unde se va naște dar Isus? În casa cui nu hăuie vântul? În sufletul cui nu va fi noaptea și îngheț? În casa cui va fi căldura rustică, dar primitoare a staulului de odinioară?

Pr. G. Perva

O delicată problemă socială.

Reflexii.

Este proaspăt încă în memoria tuturor ordinul Onoratului Minister al Sănătății publice, în sensul căruia la orașe și circumscripții, erau obligați medicii, iar în locurile lipsite de dânșii s'a fost impus preoților și învățătorilor sarcina, ca prin predici și conferințe cu subiect combativ, să ia ofensiva contra lărilor diferitelor boale venerice în popor. Fapt real și incontestabil este, că între stările patologice sociale, lăfite îndeosebi în urma războiului mondial, stări patologice, pe cât de amenințătoare, pe atât de distrugă-

toare a vitalității neamului nostru, se numără și lăfirea, în mod înspăimântător, a boalelor lumești, cari, alături de alcoolism, oftică etc., constituie cel mai formidabil pericol în viața generației tinere, molipsită într'un grad neînchipuit de mare. Timpul suprem e deci, ca dându-ne seama serios de grozăvia acestui flagel social, să reacționăm cu toată energia combativă contra lui, reducându-l măcar în parte nefastele urmări, în interesul bine priceput al viitorului și vitalității neamului.

Din acest punct de vedere este laudabilă inițiativa luată de Onoratul Minister al Sănătății publice.

Este adevărat, că preoțimea, ca una ce face parte din diferitele societăți filantropice și moral-culturale din țară, trebuie să îmbrățișeze, cât se poate, toate problemele actuale de ordin moral-social, dând ajutorul și concursul său efectiv altor factori competenți la deslegarea, combaterea ori, sanarea lor.

Asfel se impune dela sine, ca preoțimea, ori de câte ori i-se cere concursul, ea trebuie să grăbească a și-l da în cea mai largă măsură posibilă.

Ce privește însă combaterea maladiilor din chestie, întrucât ele sânt de caracter foarte delicat, tractarea lor atât în predici, cât și în conferințe constituie pentru preoți o stare dificilă și plină de sfială.

Am avut ocazia ca să ascult părerea unui ofițer de la C. F. R. din Timișoara, privitoare la conferința unui preot de acolo, referitoare la subiectul din discuție și la a unui medic, care a tractat aceeași problemă. Rezultatul? Pe când preotul a produs efect mai mult ilariant, medicul în schimb a fost respins cu vădită apreciere. Iată deci o dovadă, că tractarea, respective combaterea flagelului amintit, nu e atât de competența preoțimei, nici în formă de predici și nici în cadrul conferințelor, ci el trebuie să preocupe exclusiv pe medic. Dar mai trebuie observat ceva. Onoratul Minister al Sănătății publice să nu se mulțamească numai cu jumătate măsură în chestia sulevată. Dacă în America d. p. există sanatorii ambulante, cari cutreeră nu numai orașele, ci pătrund până în cele mai îndepărtate ferme, ar fi de dorit, ca și la noi să se institue măcar medici ambulanți, aceștia să cerceteze la căminul lor pe nenorocitele victime, cari fie din negligență, sfială, ori lipsă de mijloace, nu consultă medic, ci să mulțumesc și recurg la mijloace băbești, pentru a se scăpa și lecul de morbul pe cât de bagatelizat, pe atât însă de periculos.

Față de acei medici ambulanți, bolnavii apoi nu vor fi atât de rezervați, ci li-se vor destăina cu sinceritate, urmându-le învățăturile și sfaturile, în scopul de a se scăpa și feri în viitor de atari suferințe. Dar pentru ca poveștile medicale să aibe cuvenitul și doritul rezultat efectiv, ar fi indispensabilă cerința, ca pe lângă îndrumările și lămuririle profilactice și terapeutice, să li-se dea celor lipsiți de mijloace medicina chiar

în mod gratuit. Astfel apoi osteneala celor chemați a sana răul social amintit i-și va ajunge ținta și nu va rămânea simplă utopie.

Lucian Lungu.
preot ort. rom.

Sfârșitul lui Avram Iancu.

Se întorsese dela Viena. Îi era sufletul plin, ne mai încăpându-i parcă alte simțăminte, pe lângă acele ce-l stăpâneau. Vorbise cu Cezarul și Cezarul îl ascultase și-l înțelesese. Ba, în cele depe urmă, rostise cuvântul cel mare; îi făgăduise. Dreptatea neamului trebuia să se facă.

Tot drumul îi umblase în auz fel și fel de vorbe, iar în ochi îi se oglindeau, aveau, cele ce văzuse. Socoteau că or să l'orbească cu bogățiile curței, cu tralul din basme, pe care îl ducea Cezarul și curtenii săi.

Trecuse nepăsător peste tot, văzând fără să zărească barem minunile și deșertăciunile Schœnbrunnului. Doar în creeri îi sunau limpede, înufpte ca de un glas al sorții, cuvintele cezaro-crăești:

— Fii fără de grije, dreptate vi-se va face! Du-te, deci, potolește-ți legiunile și îndeamnă oamenii să se întoarcă liniștiți, la vetre!

Pe el îi podideau lacrimile:

— Doamne, nu pot să mai găsesc nimic, mie sufletul prea plin de cele ce mi-ai spus!

Iar încercarea cea mare de abia atunci venea:

— Și m'am socotit — rosti mai departe împăratul, dus pe gânduri, — că tu, acel ce porți atâtea grije la liniștea împărăției și a noroadelor mele iubite, tu ești vrednic să te bucuri de cea mai mare cinste, ca răsplătă a virtuții tale...

Și desprinzându-și dela piept marea cruce a „Sfântului Ștefan”:

— Ține din partea mea acest semn ce nu se cade decât celor mai viteji și celor mai voinici apărători ai împărăției!

El se întunecă; apoi cu un nobil zâmbet de reculegere:

— Nu pentru asta am venit Măria Ta! Decorațiile scumpe sunt doar pentru curtenii și pentru cei ce-țin la ele; pentru neamul meu eu vreau să cer dreptate!

Și dând un pas îndărăt, se împotrivi să-l agățe pe piept decorația, după care oftau atâtea mari dregători ai împărăției.

Cezarul înțelese și-l zise iscusit:

— Tu ești adevăratul meu prieten, acum te-am priceput! De aceea-ți fac dreptate deplină, cum o cert și de aci încolo neamul tău e liber și stăpân în întreg cuprinsul Ardealului.

— O, Măria Ta, scriți porunca împărătească!

— Nu, nu o scriu acum, dar ai chezaș cuvântul meu! Tu vei primi acasă cuvântul meu împărătesc și vei vedea ce cuget de poporul tău...

* * *

El, bietul, a crezut în cuvântul Cezarului și se întoarse la al săi însuflețit de gândul că de aci încolo, neamul lui va înceta d'a fi un popor de iobagi și că țara își va recâștiga neatârarea ei din străbuni.

Dar vremurile turburi nu trecuseră. Tribunalul îl ascultaseră și, înălțându-se de vorba lui de apostol, sileau oamenii să se întoarcă pe la vetre.

El, unul și alții, se mirau:

— Ce să fie asta mai frate?!

— De ce să ne zgonească acasă?

— Să fie, oare, marele nostru Căpitan așa de slab?

Iar cel mai dornic d'a ajunge mai degrabă acasă:

— Ei, știe el ce știe, că de aceea-i Regele Munților!

Alții se înverșunau:

— Nu mergem, nu vrem să plecăm, că Iancu nu-l cu noi și vrem să știm dacă porunca ne-a dat-o el, Iubitul Căpitan!

Atuncea din furnicarul taberei se ridică senin A-xente Sever:

— Frați buni! marele nostru Căpitan a fost la Împăratul și Împăratul l-a întors acasă, grăindu-i că toate drepturile neamului românesc de acum sunt sfinite și nimenea nu poate să le mai ia d'asurda.

De aceea eu vă spun, vă rostesc: chiar cuvântul marelui Căpitan: Duceți-vă acasă, fiecare la vatra sa și fiți liniștiți și încredințați că drepturile-s a noastre.

Dar cartea mult așteptată, porunca împărătească întârzie să vină. Și prin sate și prin târguri dușmanii își făceau de cap, începându-și prigoanele.

Zi cu zi el primea ștafete de peste tot.

Asupritorii nu mai volau să știe de nimic și hoștește își asmuțeau poftile barbare, nimicind pe foștii legionari și pârjolindu-le gospodăriile.

El se simțea murind, de mil de morți, ucid de fiecare ucigaș care dădea în plin în vreunul din neamul lui nenorocit.

Și prins de gânduri negre, văzând că nu mai vine cuvântul cel mult așteptat, simți că mintea l se duce și încet, încet, ca un copil ce simte nevoia d'a se juca, lăsat singur acasă, el apucă la nimereală un fluer dintr'un culu și îngânând un cântec, un vîers de dolină, ieșit dintr'un suflet ars de doruri, pornește într-o seară încotro vedea cu ochii.

Așa străbătea sate și târguri de prin preajmă, așteptând să vie cuvântul cel dorit.

Ici colo, se oprește și întreabă la întâmplare pe vre-un drumeț:

— Nu ești tu Avram Iancu?

— Cum să fiu eu, răspunde bietul om, cu ochii înlăcramați...

Iar el, cu privirile pierdute în zare:

— Eu sunt doar umbra lui.

Și 'n buclum sună iarăș acelaș cântec trist.

Vine Moș Crăciun.

Scumpă Genică!

Vine Moș Crăciun. Eu îl aștept cu mare bucurie. Bucuria mea ți-o scriu și ție. Așa-i că și tu te bucuri de venirea lui Moș Crăciun? El trece și pela București pe Calea Moșilor și știu că aduce multe bunătăți în casa voastră. Eu am auzit că voi: Roll, Țucu, Puiu, tu și Măluț la olaltă cu părinții vostri, așteptați pe Moș Crăciun cu colinde frumoase.

Moș Crăciun vine în tot anul, ori cu sania ori cu birja. Și are traista plină de bunătăți pentru fete și pentru copii. Intr'un an, când a venit Moș Crăciun, eu am fost cu părinții mei la bunicul meu. Bunicul meu locuiește într'un sat lângă un munte. Acolo Moș Crăciun le-a adus la copii: lapte, carne, cârnați și cozonaci. Ei s'au bucurat, sărmanii, că erau sătui de post. În Arad oamenii nu prea postesc. Moș Crăciun le aduce la fetițe și copii din Arad, pom de Crăciun, bomboane și fel de fel de jucării.

În satul bunicului meu am văzut că Moș Crăciun aduce mai multă veselie. Acolo oamenii ascultă de Moș Crăciun. Fetele și copiii merg din casă în casă cu colinde frumoase. Și cu steaua și cu Vifleemul. Oamenii cei bogați ajută pe cei săraci. Le dau lemne, făină, unsoare, carne și de toate. Și la sărbători toți oamenii și femeile și copiii merg la sf. biserică și iubesc ca frații cei buni.

Aici la orașe oamenii stau cu ușile încuiate. Ei nu prea ajută pe cei săraci. În casele lor nu vin copii să colinde.

La școală am învățat să ajutăm pe cei săraci. Noi fetele din clasa III-a primară din Arad, avem o învățătoare foarte bună. O cheamă d-șoara Livia Cornea. Ea ne-a învățat că trei fete bogate au dat afară pe niște copii săraci, cari veniră la casa lor să colinde. Moș Crăciun s'a supărat pe ele. Și noaptea, când au dormit, le-a adus la fiecare câte-o nulelușe de mes-teacăn. Așa le-a trebuit!

Eu am ascultat de Moș Crăciun. Și tu știu că ești bună. În anul acesta am dat la o fetiță săracă ghetă, 2 haine și un palton. Știu că Moș Crăciun îmi aduce altele. Că eu în toată seara, după ce îmi fac lecțiile, colind cu tatăl meu și cu mămică: O ce veste și Trei păstori. Vine Moș Crăciun, Genică dragă, cu bunătăți și cu jucării. Vai, că eu abia aștept.

Gheorghina-Virginia Stana.

Minunile Zgârie-norilor.

Indrăzneța inițiativă a orașului Milan de a construi un „zgârie-nori”, primul în Italia și probabil că și primul din Europa, a readus aceste edificii gigantice la ordinea zilei: superbe realizări ale tehnicii moderne de construcție, cu cari cu drept cuvânt se mândresc Americanii.

Construcția zgârie-norilor a început la New-York acum douăzeci și ceva de ani.

Astăzi capitala Statelor-Unite numără cele mai înalte edificii din întreaga lume.

Acestea sunt „Adams Building” cu treizeci și opt de caturi, înalt de 180 metri și locuit în timpul zilei de cincisprezece mii de slujbași. Apoi e edificiul cu turnuri al societății „Singer” cu patruzeci și nouă de etaje, din care cel din urmă e la două sute de metri deasupra solului. Vârful turnului central e la o înălțime de 241 metri.

Temelia acestui edificiu se coboară până la treizeci de metri sub nivelul străzii, iar greutatea lui e de oisprezece milioane de kilograme.

Mai înalt ca edificiul „Singer” e falmoasa „Wolworth Building”, cel mai înalt din lume. Are cincizeci și cinci de etaje, iar vârful e la 264 metri deasupra nivelului străzii. Temelia are o adâncime de 42 metri.

Ca volum însă cea mai mare clădire locuită din întreaga lume e „Hudson Terminal”, înaltă de 125 metri, cu douăzeci și două de etaje, format dintr'un grup de patru palate împreunate într'o singură construcție.

„Hudson Terminal”, care adăpostește zilnic 20.000 slujbași, a costat douăzeci de milioane de dolari și greutatea totală ajunge la cifra fantastică de două sute de milioane de kilograme.

Să cruțăm.

Mai bine târziu, decât nici odată!

Ne-am trezit cam târziu, e adevărat, ca să propovăduim evanghelia cruțării în mijlocul poporului nostru de la sate, dar credem și mărturisim, că nu e nici odată prea târziu.

Trăim zile de mari nevoi, ducem cu toții amarul celor mai cumplite lipsuri. Doar nici în vremea crâncenului război n'a fost mai greu traiul, decât în zilele acestea. Și totuși trebuie să ne aducem aminte, că poate să ne ajungă și mai rău, dacă nu ne vom da seama, de ce avem de făcut.

Muncesc din greu bieții noștri frați din

toate părțile, se trudesce din zi în zi și până în noapte și totuși nime n'are nici o mulțămire, că nu poate face față necazurilor, dărilor, birurilor și lipselor de tot felul ale vieții. Roadele muncii țărănești nu au căutare, și dacă se caută, nu au nici un preț.

Munca singură deci, nu ne poate mântui!

Două aripi are fiecare pasăre ce zboară.

Două aripi are și avântul sporului omnesc: *munca și crucea*.

Munca, aripa cea dintâi, am folosit-o destul de des și să zicem, destul de bine.

Dar aripa a doua? *Crucea*, întrebuințatu-am? Să mărturisim deschis și adevărat, că nu.

De ce să ne amăgim pe noi înșine? De ce să nu spunem adevărul deplin, înaintea lumii și în fața lui Dumnezeu Sfântul, că nu am prea fost noi crucători!

Dacă vrem să ne ușurăm traiul, și să ne avântăm și noi spre spor de bine, trebuie să ne deprindem a mișca, cât de cât, și din aripa crucii.

În vremea asta a mașinilor de sburat, a aeroplanelor, trebuie să învățăm și noi, Românii, a ne folosi de amândouă aripile ce înalță pe oameni la bunăstare. Deci crucare și iarăși crucare!

Alte popoare mai bogate decât noi ne-au dat, și ne dau, pildă bună și la crucare.

În anul 1924 s'au adunat la Milano, mare oraș în Italia, un congres al oamenilor din toată lumea, cari se pricep mai bine la meșteșugul crucărilor, al economiilor. Din 45 de țări deosebite s'au strâns acolo la sfat cei mai destoinici în ale crucării, și după multe înțelegeri, știți la ce au ajuns înțelepții crucători ai economiilor?!

Au găsit, că după război trebuie să crucăm mai mult și mai cu rândulală de cât înainte de război. Pentru că războiul a prăpădit nu numai viețile, ci și crucările, și ceea ce e mai grozav: a nimicit dorința de crucare.

Între astfel de împrejurări pofta de crucare a scăzut, risipa banului a crescut grozav. Și iată de unde vin în mare parte lipsurile și necazurile cele multe ce ne apasă ca tot atâtea biruri grele.

Aici s'a hotărât să se propovăduiească pretutindenea evangheliacrucrii! Să se binevestească tuturor, că pe lângă munca ce au muncit-o peste vară mai au nevoie și de crucare, dacă voiesc să ajungă cu adevărat la bunăstare deplină.

Să li-se tâlcuiască tuturor, tineri și bătrâni, bărbați și femei, că trebuie să crucă ceace căș-

tigă, că numai prin crucare se pot asigura cele ce au, sau li-se pare că au.

Prin crucare să împlinește vorba sfintei Scriptura, care zice: „*Cel ce are i se va da lui*”. Iar în caz de necrucare, i-se împlinește partea cealaltă a zicalei sfinte: „*Iar cel ce n'are i-se va lua și ceace i-se pare, că are*”.

Avem îndatorirea de a pradica și în mijlocul fraților noștri români această evanghelie a economilor, atât de arzător de l'psa, mai ales nouă tuturor. Dacă bunăvestirea crucării se face cu folos în Franța, țara cea mai bogată din Europa, și în Italia cea mai bine pornită țară de după războiu, atunci cu atât mai mult trebuie să se vestească bine evanghelia crucării între noi Românii, cari deși suntem frați de sânge cu francezii și cu italienii, totuși nu suntem așa de bogați ca ei, deși pământul României noastre e mai binecuvântat de Dumnezeu de cât toate țările Europei.

Mai mult dăruieți de Dumnezeu și totuși mai săraci!

De unde vine asta? — Dela necrucarea voastră și a noastră, a tuturor! E timpul să ne dăm seama de acest dureros fapt, și să-l înlăturăm printr-o hotărâre de voință tare, eroică!

Ca să ajungem la atâta preschimbare a unui nărav înrădăcinat de mult, nu-i destul un articol de ziar. Nici zece, nici o sută! Dar trebuie o propovăduire necontenită, depe amvonul bisericilor, depe catedra școalelor, depe tribuna vieții publice, de peste tot locul. Nu unu sau altu, nu doi, trei ci toți cei ce știu meșteșugul cuvântului, în graiul viu sau în scrisul slovei, ce rămâne, toți, z'c, ar trebui să se facă apostolii acestei evanghelii a vieții de economii. Mai ales preoțimea să fixeze depe amvon adevărul că, pentru criza economică ce bântue toată lumea, nu's de vină guvernele. Aceasta criză este pe toată fața pământului. Și la noi și în alte țări agricole se datorește faptului că Rusia a luat toate bucatele dela țărani și le-a aruncat pe piețele din lume pe preț mic, ca să facă pe țărani noștri să nu-și poată vinde bucatele și atunci ei cred că Românii se vor răscula să se facă bolșevici! În vremea aceasta poporul rus piere de foame. Căpeteniile bolșevicilor li hrănesc cu plumb și temnițe.

Cu cât începem mai întârziati, mai pe urma altora, cu atât mai mult se cade să fim stăruitori și strașnici predicatori ai evangheliei mântuitoare de săracie: *a crucării*.

Crucare sau săracie! Aci trebuie să alegem!

Pilde creștine.

O fată, care lipsise șase ani din casa părintească, s'a înțors din nou la părinții ei. Ea trăise într-o familie de creștini, unde se citea cu sfințenie Sf. Scriptură și se înălțau rugăciuni către Tatăl cel ceresc. Dar sosită în casa părinților ei, ea se simțea străină când loți ai ei s'au așezat la masă fără să zică rugăciunea, și înainte de culcare la fel. Ea n'a îndrăznit însă să zică nimic, dar se întristă.

Tatăl observând mâhnirea fiicei o întrebă ce are?

Ea îi spune: vai tată, mie mi-e frică să trăiesc într-o casă, unde nu se face rugăciune. Aceste cuvinte au atins inima tatălui.

Din acea seară el a început să se roage împreună cu familia și să citească cuvântul lui Dumnezeu.

Într-o casă, între alte icoane de pe perete, era și icoana lui Moise rugându-se. Copilul întrebă pe mama sa, de ce se roagă Moise.

Mama îi răspunse că tot omul trebuie să se roage, dacă vrea să se mântuiască.

— „Dar în casa noastră de ce nu se fac rugăciuni?” Mama ajunsese în încurcătură și cuvintele copilului se așezară pe inima mamei ca o piatră. Ea se simțea vinovată.

În ziua următoare, înainte de a se pune la masă, copilul întrebă din nou:

„De ce mamă noim nu ne rugăm nici acum? doar tu ai spus că nu ne vom mântui dacă nu ne vom ruga ca Moise din tablou?” Mama începu să plângă, iar sofului ei, om ușuratic până acum, îi curgeau lacrimile pe obraz. Din aceasță clipă se făcu o schimbare în familie și o altă viață începu în casa aceasta.

INFORMAȚIUNI.

Sărbători ferice și pline de mulțumiri sufletești dorim: colaboratorilor prietenilor și cititorilor revistei noastre.

Nașterea Domnului Hristos, să ne fie de folos.

Pavel și Luca.

Pavel, solul Domnului către păgâni, se plimba cu Luca prin Atena, capitala țării grecești și Pavel era grav și trist, căci sufletul era mâhnit de a vedea printre poporul acela înțelept și artist mulțimea de temple și altare ridicate întru slava idolilor, atâtea semne ale superstiției,

Dar era făcut și întristat, iar Luca recunoscând gândurile apostolului și mergea lângă el în tăcere. Astfel ajunseră iar la un altar și fața apostolului se însenină și se înveseli.

Atunci Pavel se miră și zice:

— Citește inscripția de pe el!

Și Luca citi cuvintele:

„Zeului necunoscut”.

Atunci Pavel răspunse și zise:

— Vezi tu, Luca, nici chiar în rătăcire și întuneric adevărul nu se pierde de tot! Să ascuns și doar-me și așteaptă chemarea și raza de lumină, care să-l deslepte.

După aceea se duseră amândoi în piață și Pavel le vorbi Atenenilor despre cel necunoscut și mulți devenire credincioși, iar alții ziseră:

— Vrem să te mai auzim și de acum înainte!

Munca silnică în Rusia. Un gazetar rus, fugit de curând din raiul bolșevic, scrie grozăviile de țară bolșevicilor. Sărăcia și lipsa e foarte mare. Muncitorii nu pot fi hrăniți bine, și aproape toate lucrurile necesare omului lipsesc; câștigurile muncitorilor, din pricina lipsei de bani, au scăzut, și lumea a început să moară de foame. Guvernul sovietic, pentru ca să sugrume pornirile norodului în contra ocărmurii sovietice, arestează pe gospodari cu miiile. Vreme de o lună au fost trimiși la muncă silnică pe viață 514756 gospodari. Aceștia nu-și mai vor putea vedea satele și familiile lor niciodată.

Un grup de 20 Români de peste Nistru, bărbați, femei și copii s'au refugiat la Cetatea-Albă din pricina că ocărmuirea sovietică, după ce le-a luat cu forța toate cerealele și avutul, dăduse poruncă să fie trimiși în Siberia.

Un neam de oameni sălbateci s'a descoperit în pădurile statului Bolivia. Ei nu se pricep să vorbească. Sunt muți cu toții. Între ei se înțeleg prin semne și prin câteva sunete ce seamănă cu ale animalelor. Nu se pricep să-și facă case, ci numai ușoare adăposturi din crengi și frunze. Ca și animalele. Mănâncă fructe, verdețuri găsite prin pădure și vânat. Li s'a dat numele de *neamul Gurugua*. La ei numai femeile lucrează. Nu trăiesc la un loc cu femeile, ci bărbații deoparte singuri, și femeile asemenea de altă parte și singure.

Aurul din gură. Doctorii de dinți din Germania au început o mișcare, cerând de la guvern să aducă o lege ca să nu se mai îngroape morții cu dinții de aur ci înainte de înmormântare să li se scoată acești dinți și să se topească în fabrică. Ei arată că se întrebuintează la un cam 7000 kgr. pentru dinți de aur. Aurul pe care îl poartă oamenii în gură prețuiește cam 780 milioane mărci. Din acesta, se îngroapă cu morții în

fiecare an cam 3—4 milioane mărci, o pagubă mare pentru țară.

Român, nu tufă! Canonicele Breban a fost decorat de către Papa dela Roma cu un inel de aur. O gazetă din București scrie că de această decorație clarissimul domn Breban n'a fost vrednic, deoarece în vremea stăpânirii ungurești a lucrat împotriva intereselor românești.

Intr-o cârtică publicată în 1919 la Sibiu se spun următoarele lucruri despre dl. canonic Breban:

Când după declararea războiului în anul 1914 frații Lucaci au emigrat în România, Alexandru Breban (pe atunci protopop în Bala-Mare), simțindu-se deplin în largul său, a început să lucreze pe față împotriva propriilor sale naționali.

Dl. Breban a convocat atunci o conferință în Bala-Mare, în care a prezentat următoarea petiție, adresată episcopului de Gherla:

„Preoțimea română gr.-catolică, adânc s'a mâhnit la vederea rătăcirii păcătoase în care au căzut doi foști membri ai ei Dr. Vasile Lucaci, fost paroh al Siseștilor și Const. Lucaci, fost paroh al Dorolților, cari doi preoți trădându-și patria și lepădându-se de ea, prin aceasta au vândut cauza sfântă a românilor locuitori pe teritoriul Coroanei Sf. Ștefan“.

Lucrul acesta este o dovadă limpede cât de vrednic a fost dl. Breban să fie decorat de Papa.

Răniile războiului trecut. Când s'au împlinit 16 ani dela deslănțuirea războiului celui mare, o gazetă a făcut socoteala următoare: au murit în război 10 milioane de soldați, de toate neamurile; au fost răniți 18 milioane de soldați, de toate neamurile; au pierit 9586.000 de cai, — în 1929 nu se știa încă de soarta 200.000 soldați, fiind dispăruți.

Unde mai pui orașele și satele bombardate și pustiite, ogoarele desvâguite, datorile de război, — statele înoată și acum, până'n gât în datorii!

În Italia femeile n'au voie să fumeze. S'a făcut și o lege pentru aceasta. O femeie, care a călcat această lege, a fost dusă îndată la poliție și pedepsită cu amendă de 200 lire (cam 1700 lei).

Dinte în nas. La un medic dentist din Paris s'a prezentat în zilele trecute un tânăr muncitor, rugându-l să-i scoată afară un dinte ce-l avea în nas. La auzul acestora, medicul dentist a crezut că muncitorul e un sugubăț și a voit să-l dea afară. Muncitorul a stăruit însă în rugămintea sa și în urma unei cercetări, medicul a constatat că într'adevăr tânărul avea un dinte destul de mare în sgârciul drept al nasului. Ii lipsea în schimb un dinte din falca stângă de sus. Cu mare greutate medicul a putut să scoată tânărului dintele din nas.

Meșteșugul cel mai bun. Președintele Roosevelt al Americii, întrebă odată pe un tânăr, ce anume vrea să studieze.

— Medicina, răspunse acesta.

— Medicina? repetă președintele. Și de ce anume vrei să te faci medic?

— Pentru că e meseria cea mai bună, răspunse tânărul în oricare altă carieră nu ți-se plătește decât atunci, când lucrul îți reușește, pe când medicul își capătă plata fără să se ia în seamă dacă bolnavul se face sănătos sau moare.

Stampilarea ouălor. Un crescător de găini și negustor de ouă a născocit o mașinărie cu stampilă pe care o așează pe spatele găinii în așa fel încât în clipa când găina se ouă, mașina prinde oul și îl stampilează cu data zilei când a fost ouat.

Cu multe minunății își mai bat capul oamenii.

Prea mare potrivire de caracter. Purdea țiganul, în bună înțelegere cu nevasta, s'a hotărât să divorțeze.

Ducându-se la tribunal, președintele îl întrebă:

— Ce-i pricina?

— Să trăiți D-le Tribunal, vreau să divorțez!

— Motivul?

— Prea mare potrivire de caracter!

— Cum se poate? Poate că vreal să spui nepotrivire de caracter.

— Ba de loc. Chiar prea mare potrivire.

— Cum asta? Întrebă președintele.

— Prea bine, zise țiganul. Eu bețiv, ea bețivă. Eu leneș, ea leneșă. Eu mânănc, ea tot așa. Cum o să trăim atunci împreună?!

Și cu aceste motive țiganul câștigă divorțul.

O lege strașnică. Se vestește din București că ministrul de justiție ar fi pregătit planul de lege în temeiul căreia se va începe: cercetarea averii slujbaşilor de stat, cari au fost văzuți făcând averi peste puterile lor de mări, să facă dovadă că le-au câștigat pe cale firească și cinstită, de unde nu, să li-se întâmple ce va prescrie legea! Asta ar fi o lege bună. Noi ne-am bucura de ea.

Pacostea Străinilor. O gazetă din Basarabia se plânge că sunt prea mulți slujbași străini în țară, cari își bat joc de poporul român și de limba românească. Un slujbaş străin dacă e om cinstit și își vede de treaba lui și a slujbei ce-l hrănește mai bine ca în țara lui, atunci îl cinstești. Când tace din gură și nu spurcă pe cel cari îi dau pâine, înseamnă că-i om la locul lui. Dar când injură tot ce e românesc, când nu vrea să vorbească românește, atunci avem și noi de pus autorităților o întrebare: Cum se poate una ca asta?!

„BIBLIOGRAFIE“

„Noua Lege“

cuvântări bisericești scrise de preotul I. Gorun dela Cluj. Subiectul acestor cuvântări — 26 — sunt luate din cele 10 fericiri.

Aceste cuvântări constată că nici progresul cel vedem zi de zi, nici bogăția, nici mărirea lumească, și nici satisfacerea plăcerilor vieții acesteia nu contribuiesc la fericirea omului.

Credința, iubirea și cinstea lui Dumnezeu, iubirea și cinstirea deaproapelui, smerenia, milostenia, munca și jertfa, aceste și numai aceste îl fac pe om fericit. Fericit e omul care-și întoarce urechea și inima la cuvintele Domnului Isus: „fără mine nu puteți face nimic“. *Isvorul fericirii e în inima omului.*

Singura călăuză în mijlocul acestei lumi copleșită de atâtea rele, cari isvoresc din sufletele omenești corupte de șoaptele Satanei, să ne fie *credința și nădejdea în viața vecinică.*

Servească aceasta, „Noua Lege“ ca un *isvor preoților noștri la întocmirea predicilor lor*, — cu deosebire celor dela orașe și orașele — ca pe un bun ajutor în a schimba judecata ce o are lumea de astăzi despre fericire. Se poate comanda dela Tipografia diecezană din Cluj pentru 40 Lei.

„Regele Ferdinand“

Păr. prof. I. Lupaș ne înfățișează — dela leagăn până la mormânt — în o broșură de 30 pagini pe marele rege Ferdinand.

În această broșură aflăm tot ceea ce trebuie să știm despre acest rege. Ni se descrie familia, școala și mediul, cari toate au contribuit la formarea individualității și a personalității sale.

Ni-l prezintă apoi în clipele grele a vieții sale, în luptele lui sufletești. Găsim programul lui de muncă pentru binele și fericirea norodului. Îl vedem desrobitor și întregitor de țară, trecând adică *peste Golgota la mărirea*. Impresionează suferința lui de ordin fizic și moral din ultimii doi ani.

Rostind cuvintele „sunt foarte obosit“ încheie acest mare rege o viață pusă în slujba țării sale și o mândră pagină a istoriei românești în castelul Peleș la 20 Iulie 1927.

Se impune aceasta broșură pe masa fiecărui preot și intelectual român și o recomandăm pentru bibliotecile parohiale și școlare, ca pe o sfântă icoană de închinare. D.

Parohii vacante.

Conform rezoluțiunii Veneratului Consiliu eparhial ort. român din Arad nr. 6885/1930., pentru îndeplinirea parohiei vacante Călacea, protopopiatul Vinga, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul diecezan „Biserica și Școala“.

Venitele parohiei sunt:

- 1). Sesia parohială.
- 2). Casa parohială.
- 3). Birul paroh al.
- 4). Stolele legale.
- 5). Întregirea dotației preoțești dela Stat, pe care parohia nu o garantează.

Alesul va predica regulat în sf. biserică și va catehiza elevii școlii primare din loc. fără nici o remunerație din partea parohiei și va achita toate dăruirile după beneficiul său.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflecțanții din alte dieceze numai cu învoirea P. Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. rom. din Călacea, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesc ort. rom. din Vinga, iar reflecțanții se vor prezenta, observând dispozițiile §-lui 33. din Regulamentul pentru Parohii, în sf. biserică din Călacea, pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Călacea, la 8 Noemvrie 1930

Consiliul parohial ort. rom.

În înțelegre cu: Sava Tr. Seculin protopop ort. rom.

— □ —

2—3

Licitațiune minuendă.

Pe baza devizului aprobat de Veneratul Consiliu Eparhial cu No. 6340/1930 pentru acoperirea din nou a turnului sf. biserici ort. rom. din Căprioara, se publică licitațiune minuendă pe ziua de 28 Decemvrie 1930 la orele 2 d. a. în localul școlii confesionale pe lângă următoarele condițiuni:

1. Prețul de strigare Lei 38.400.—
2. Antreprenorii nu vor avea dreptul a pretinde nici un fel de spese pentru participarea lor la licitație.
3. Antreprenorii înainte de licitație vor depune 10% din prețul de strigare, ca vadiu.
4. Licitantul, care va oferi mai mult, va suporta spesele devizului.
5. Devizul se poate vedea zilnic la oficiul parohial din Căprioara.
6. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea acelui anteprenor, în carele va avea mai bună încredere, fără privire la rezultatul licitației.

Căprioara, la 24 Noemvrie 1930.

3—3

Consiliul parohial ort. rom. din Căprioara.

Dela Divizia I Cavalerie Fiind în Serviciul Comandamentului Diviziei de cavalerie doi căpitani cu același nume, pentru a nu se produce confuzii publicăm următoarele:

Căpitanul Popovici T. Nicolae aflat în serviciul Comandamentului Diviziei de Cavalerie, face parte din Vânătorii de munte, este căsătorit și locuște în str. Șincai Nr. 18, (fost înainte la Comenduirea Pieței Arad).

Căpitanul Popovici I. Aurel aflat în serviciul Comandamentului Diviziei de Cavalerie, face parte din cavalerie, este necăsătorit și locuște în strada Consistorului Nr. 17.

Redactor responsabil: SIMION STANA.